

Marcus Sedgwick

Monster Mountains

ELF GIRL and RAVEN BOY

Muntii Monștrilor

BĂIATUL-CORB și FATA-SPIRIDUȘ

Volumul 2

Editie bilingvă

Ilustrații de Pete Williamson

Traducere din limba engleză
de Iulian Curuia

Scream Sea
Marea Urletelor

The Island
Insula

Monster Mountains

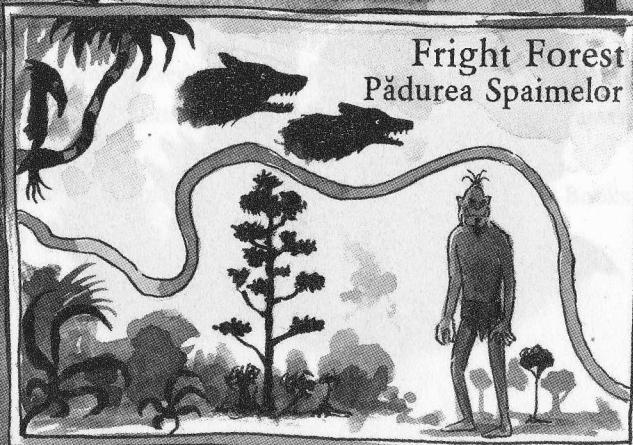
Munții
Monștrilor

Fright Forest
Pădurea Spaimelor

Dread Desert
Deșertul Groazei

Terror Town
Orașul Ororii

Creepy Caves
Cumplitele Peșteri

One

Raven Boy is *so* good at climbing trees that he goes higher even than really brave squirrels do.

Saving the world was not going very well. Raven Boy and Elf Girl had left their homeland far behind them, and had been wandering across a wide and empty plain for what seemed like days. It was, in fact, only an afternoon, but they were already fed up.

Very.

'Look at it!' Raven Boy cried. 'Not a tree in sight!'

'That's what happens when you leave the forest,' Elf Girl said, a little snappily.

'It's your fault,' said Raven Boy. 'You wanted to come this way.'

'Only because it's faster. The other way would have taken five times as long.'

'Yes, but at least there'd have been trees.'

Unu

Băiatul-Corb se pricepe atât de bine să se cătere în copaci, că urcă mai sus chiar și decât cele mai curajoase neverițe.

Salvatul lumii nu mergea prea grozav. Băiatul-Corb și Fata-Spiriduș își lăsaseră pădurea natală în urmă și umblau printr-o câmpie întinsă și pustie; li se părea că făceau asta de zile întregi. De fapt, n-o făcuseră decât o singură după-amiază, dar se saturaseră deja.

Până peste cap.

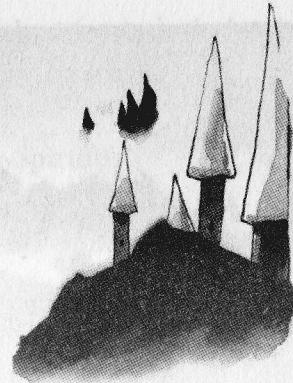
— Uită-te și tu! a strigat Băiatul-Corb. Nu se vede nici măcar un copac!

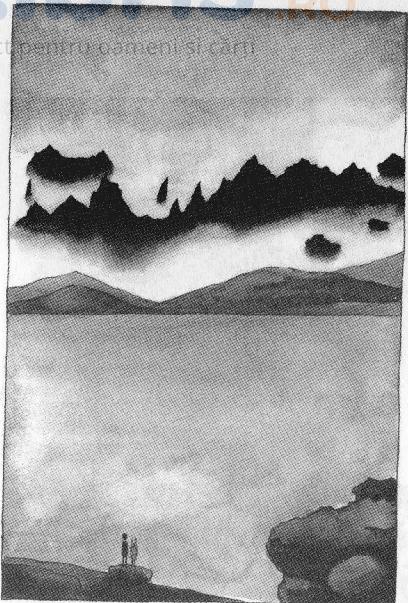
— Asta se întâmplă când părăsești pădurea, a spus Fata-Spiriduș, răstindu-se puțin.

— E vina ta, a zis Băiatul-Corb. Tu ai vrut să venim înceoace.

— Doar pentru că e mai rapid pe aici. Celălalt drum ne-ar fi luat de cinci ori mai mult.

— Da, dar măcar ar fi fost copaci.

He thought sadly about his favourite pine tree, and wished he could be there, at the top, swaying gently in the breeze.

But Raven Boy knew that Elf Girl was right.

In order to save the world, they'd have to go and find the evil Goblin King, who had sent an ogre to destroy their forest. Having defeated the ogre, they'd learned that the Goblin King lived far away, across the sea. To get to the sea meant a long journey either north or south

to get around a huge, dark and gloomy mountain range.

'Although,' the ogre had told them, 'there could be a third way.' 'Which is?' Raven Boy had asked.

'You could go straight over the mountains.'

That would be fastest. Only I don't think you'll want to do that.'

Elf Girl hadn't been listening, and there and then had said, 'We'll go the quick way! There's no time to lose!'

And she wouldn't even let Raven Boy stay long enough to find out why going over the mountains might not be a good idea. Just looking at them made Raven Boy nervous.

S-a gândit cu tristețe la pinul lui preferat, dorindu-și să fi fost acum acolo, în vârful lui, legănându-se ușor în vînt.

Dar Băiatul-Corb știa că Fata-Spiriduș avea dreptate.

Ca să salveze lumea, trebuiau să-l caute pe maleficul Rege Orc, care trimisese un căpcăun să le distrugă pădurea. Învingându-l pe căpcăun, aflaseră că Regele Orc locuia hât departe, dincolo de mare. Ca să ajungă la mare, trebuiau să călătorescă mult, fie spre nord, fie spre sud, pentru a ocoli un lanț muntos imens, întunecat și înfricoșător.

— Deși s-ar putea vorbi și de o a treia cale, le spusese căpcăunul.

— Și anume? întrebase Băiatul-Corb.

— Ati putea trece drept peste munți. Ar fi cel mai rapid. Numai că nu cred că vreți să faceți asta.

Însă Fata-Spiriduș nu-l ascultase și a spus pe loc:

— O să luăm pe drumul

mai scurt! N-am timp de pierdut!

Și nu l-a lăsat pe Băiatul-Corb să mai zăbovească nici măcar cât să afle de ce n-ar fi fost o idee grozavă să traverseze munții. Băiatul-Corb se neliniștea numai văzându-i.

Since then, they'd hurriedly packed a small bag each, with some food and a hat in case it got cold. After saying goodbye to Elf Girl's family, they'd left. Raven Boy didn't have a family, but he'd spent ages saying goodbye to three owls, a magpie, seventeen sparrows, and giving a badger a hug.

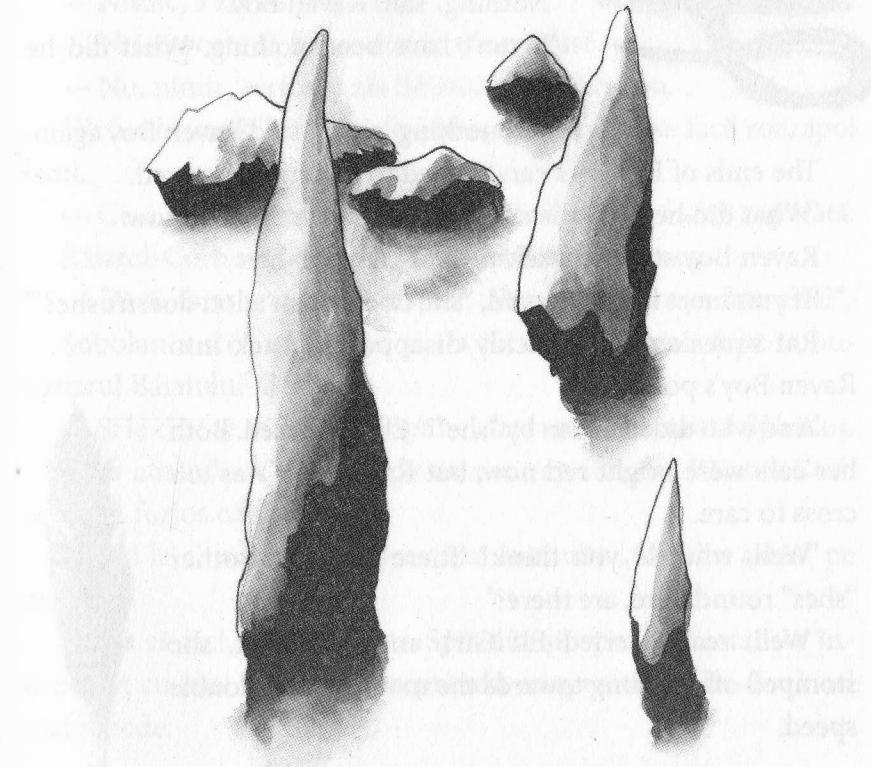
'We've been walking for days,' Elf Girl moaned.

In the far distance, they could see the black mountains, but they never seemed to get any closer.

De-atunci, își împachetase fiecare în grabă o mică tașcă, cu ceva mâncare și o pălărie, în caz că se făcea frig. Și după ce-și luaseră rămas-bun de la familia Fetei-Spiriduș, plecaseră. Băiatul-Corb n-avea familie, dar îi luase o veșnicie să-și ia la revedere de la trei bufnițe, o coțofană, șaptesprezece vrăbii și un bursuc, pe care l-a și îmbrățișat.

— Mergem de zile întregi, s-a plâns Fata-Spiriduș.

În depărtare, zăreau munții negri, de care nu păreau să se apropie deloc.

'It was lunchtime,' muttered Raven Boy.

'What?' asked Elf Girl.

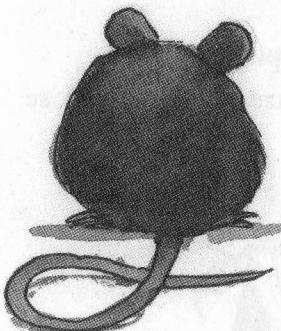
'What what?' asked Raven Boy.

'What was lunchtime?'

'Oh,' said Raven Boy. 'It was lunchtime. When we left.'

'Well, it feels like days.'

'Elf Girl, you'd better get used to it. We've hardly started.'

At that, Rat poked his head out of Raven Boy's pocket, and squeaked.

'I know,' said Raven Boy, tickling Rat's ears.

Elf Girl looked at him suspiciously.

'What?' she said.

'Nothing,' said Raven Boy.

'It can't have been nothing. What did he say?'

'No, nothing, really,' said Raven Boy again.

The ends of Elf Girl's ears started to go pink. Then red.

'What did he say?' she asked, sounding very cross now.

Raven Boy stopped walking and glared at her.

'If you must know, he said, "she does moan a lot, doesn't she?"'

Rat squeaked and quickly disappeared back into Raven Boy's pocket.

'And who did he mean by "she"?' Elf Girl asked. Both her ears were bright red now, but Raven Boy was too cross to care.

'Well, who do you think? There aren't any other "shes" round here, are there?'

'Well, really!' cried Elf Girl, and with that, she stomped off, heading towards the mountains at double speed.

— Era prânz, a mormăit Băiatul-Corb.

— Ce?

— Ce ce? a întrebat Băiatul-Corb.

— Ce era prânz?

— Ah, a spus Băiatul-Corb. Păi era prânz când am plecat.

— Ei bine, parcă am plecat de zile.

— Fată-Spiriduș, ai face bine să te obișnuiești. Abia am început.

Auzind vorbele acestea, Şobolan şi-a scos capul din buzunarul Băiatului-Corb şi a chițăit ceva.

— Ştiu, a spus Băiatul-Corb, gădilându-i urechile.

Fata-Spiriduș l-a privit cu suspiciune.

— Ce? a întrebat ea.

— Nimic, a zis Băiatul-Corb.

— Nu se poate să fi fost nimic. Ce-a spus?

— Nu, nimic, serios, a zis Băiatul-Corb din nou.

Vârfurile urechilor Fetei-Spiriduș începură să se facă roz, apoi roşii.

— Ce-a spus? a întrebat ea, părând de data asta foarte supărată. Băiatul-Corb s-a oprit din mers, holbându-se la ea.

— Dacă chiar vrei să ştii, a spus: „Prea se väicăreşte fata asta!“.

Şobolan a scos un chițăit şi s-a făcut imediat nevăzut în buzunarul Băiatului-Corb.

— Şi la cine se referă când spune „fata asta“? a zis Fata-Spiriduș.

Avea amândouă urechile de un roşu-aprins, dar Băiatul-Corb era prea furios ca să-i pese.

— Păi la cine crezi? Nu prea mai sunt alte „fete din astea“ pe aici, nu?

— Ce să zic! s-a răstit Fata-Spiriduș şi, spunând asta, s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi, îndreptându-se spre munţi de două ori mai repede.